

[Ivar Hansen]

den løsning, ministeren lægger op til. Vi er enige i, at der er nogle problemer her, men vi er langt fra overbevist om, at den fremgangsmåde, ministeren anvender, er den rigtige.

Som det allerede er sagt, drejer det sig om ret få tilfælde, og det kunne tilsige, at der ikke var behov for en egentlig lovgivning, som det allerede er sagt af den konservative ordfører. Forholdet er også det, at i det omfang der er tale om kørsel inden for de nordiske lande, er problemet løst ved en overenskomst mellem de nordiske lande. Det må jeg forstå på den måde, at i det omfang man bliver ramt af sygdom under kørsel eller har behov for retshjælp, er det direkte eller indirekte det offentlige, der betaler.

I det omfang der er tale om kørsel til fjernede områder, hvor risikoen kan være betydelig større, lægger man altså op til, at det skal være de enkelte vognmænd, der skal betale risikopræmien, enten igennem en kollektiv forsikring inden for en organisation eller igennem en individuel forsikring. Vi må være af den opfattelse, at det næppe kan være rimeligt, at man ensidigt vil pålægge vognmandserhvervet en sådan risiko netop ved kørsel til lande, vi har en interesse i at øge vor eksport til.

Vi har lagt mærke til, at der i bemærkningerne til lovforslag nr. L 109 står, at arbejdsgiverne, vognmændene, allerede er gået ind på at betale for så vidt angår sygdomstilfælde ifølge en overenskomst mellem Danske Vognmænds Arbejdsgiverforening og Specialarbejderforbundet i Danmark. Det vil altså sige, at vognmændene har vist vilje til at gå ind og tage noget af den risiko, men altså ikke hvad angår retshjælp. Man kan i høj grad spørge, om ikke det var rimeligt, hvis det skal betales af de involverede parter, at organisationerne, det vil sige SiD osv., på lønmodtagersiden betaler en del af en sådan risikopræmie.

Der melder sig i det hele taget det spørgsmål, synes jeg, om det egentlig er trafikministeren, der skal fremsætte lovforslag herom, hvis der er behov for det. Det kunne jo også være socialministeren, der i form af en ændring af eller tilføjelse til sygesikringslovens bestemmelser kunne klare en del af problematikken.

Jeg kunne nævne flere ting i denne forbindelse, som med rimelighed kunne trækkes frem med henblik på at få alternative mulig-

heder belyst, men det vil jeg foretrække at vi fordyber os i under udvalgsarbejdet.

Jeg ønsker hermed at sige, at vi kan se, der er nogle problemer her, og dem vil vi i og for sig godt være med til at finde en løsning på, men vi er langt fra sikre på, at de forslag, ministeren her kommer med, er det, der lægger op til den allermest rimelige løsning.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal på SFs vegne tilsige støtte til gennemførelse af disse forslag, og jeg håber også, at ministeren kan komme igennem med dem; det tyder det på. Jeg har nogle enkelte bemærkninger at gøre til de foregående ordførere for de konservative og for venstre.

Jeg synes, man vender tingene lidt på hovedet, for man må vel tage udgangspunkt i, at såvel bilen som lasten er forsikret på alle leder og kanter. Det, der så er problemet, er de mennesker, der transporterer lasten. Det er da helt klart, at lige så vel som arbejdsgiverne forsikrer deres bil, lige så vel må de forsikre de mennesker, der betjener bilen. Derfor kan jeg ikke se andet, end at der må gennemføres love af denne karakter. Vi kan ikke medvirke til, at der rent forsikringsmæssigt skal lægges byrder på dem, der er ansat til at køre disse biler sydpå, eller hvor de nu skal hen.

Med disse få bemærkninger skal jeg tilsige SFs støtte til gennemførelsen af disse lovforslag.

Dohrmann (FP):

Det kommende udvalgsarbejde vil afgøre, hvilken stilling vi vil tage ved den endelige behandling af disse forslag her i tinget.

Det er korrekt, at der har været nogle uheldige tilfælde, hvor folk er strandet i udlandet – det gælder først og fremmest Østeuropa – og hvor man i hvert fald har fået den opfattelse, at de faktisk ikke havde nogen steder, de kunne henvende sig for at få den fornødne hjælp. Et naturligt sted i et sådant tilfælde burde være de danske ambassader, men vi har hørt i flere tilfælde, at henvender man sig med den slags sager til de danske ambassader, som vi ellers er så stolte af, og som vi ofrer temmelig store beløb på, så er der ikke megen hjælp at hente, så er man lidt for meget diplomater.